

[Else-Merete Ross.]
 underretning og så har ladet denne underretning gå videre til indenrigsministeriet.

Det havde i det mindste været af interesse for folketinget i bemærkningerne at få oplysninger om, hvorvidt der har været en stigning eller et fald i antallet af kønssygdomme i de forløbne 5 år. Af bemærkningerne kunne man måske få det indtryk, at det i højere grad er kommunalreformen og byrdefordelingen end Dansk Dermatologisk Selskabs ikke færdiggjorte undersøgelser, der er medvirkende til, at lovens revision nu udskydes i hele 2 år, nemlig til folketingsåret 1971-72.

Jeg betvivler ikke, at dette rent organisationsmæssigt kan have sine fordele. Læser man ordførernes indlæg fra 1965 igennem, vil man se, at de alle gik ind for en bedre seksualundervisning som et af midlerne til at bekæmpe kønssygdommene. To tredjedele af udvalgets betænkning drejede sig om den manglende undervisning og oplysning på seminarier og i folkeskolen om kønssygdomme, som udvalget fandt yderst betænkelig.

Indenrigsministeren må undskylde, at interessen i forbindelse med dette lovforslag derfor i høj grad må samle sig om undervisningsministeriet og dets indsats i de forløbne 5 år. Seksualoplysningsudvalget blev for 5 år siden spurgt om, hvordan det stod til med seksualundervisning på seminarier og i folkeskolen, og måtte oplyse, at forholdene var højst utilfredsstillende, især da kun et minimalt antal vordende lærere fik en sådan viden om seksualvejledning, at de var i stand til at benytte deres viden til undervisning ved deres senere arbejde i folkeskolen. De af os, der dengang var med i udvalgsarbejdet, må være tilfreds med, at der, bedre sent end aldrig, forrige år den 29. februar — bemærk skudårsdatoen — udsendes en cirkulæreskrivelse til seminarierne om, at alle studerende skulle have et kursus, der gjorde dem i stand til at undervise i seksualvejledning i folkeskolen, idet dette emne skulle optages som obligatorisk på seminarierne under faget sundhedslære. Tidligere havde kun de studerende på biologilinjen fået undervisning i seksualvejledning.

Er det muligt, at vi enten i dag — ja, det går jeg ud fra det ikke kan blive, når under-

visningsministeren ikke er her, eller så i et udvalg, idet jeg i modsætning til hr. Langkilde mener, at vi skal have dette forslag i udvalg, kunne få at vide, i hvilket omfang og efter hvilke lærebøger seminarieeleverne nu undervises. Hvilken officiel vejledning skal de benytte, når de efter endt uddannelse eller efter tidligere uddannelse skal formidle dette stof til deres elever? Skal det fortsat være efter den i 1961 af undervisningsministeriet udgivne orange vejledning, hvor der på side 6 står, at man vil understrege,

„at opgaven kan indebære et meget alvorligt risikomoment for den lærer, der påtager sig denne undervisning.“?

Seksualoplysningsudvalget afgav sin betænkning om seksualundervisning i folkeskolen i september 1967. Heri foreslås det, at der udarbejdes en ny vejledning vedrørende seksualundervisning i folkeskolen. Nu mangler vi kun 15 dage, til vi skriver 1970, og endnu foreligger der ikke en ny vejledning. Derved er der fortsat sat en bremse på, hvad og hvordan lærere kan, må og tør give oplysning på dette område, herunder indbefattet spørgsmålet om kønssygdomme.

For 5 år siden konstaterede ordførerne, at uvidenhed på dette område var medvirkende til udbredelse af kønssygdomme. Uvidenhed på disse områder er en dyr affære, både for den enkelte person og for samfundet, både hvad kønssygdomme og uønskede svangerskaber angår. Kunne det ikke betale sig at give dem, der skal skrive den nye vejledning, et par måneders fritagelse for andet arbejde, så vejledningen endelig kan se dagens lys? I relation til de udgifter, som den enkeltes uvidenhed kan komme til at volde samfundet, kan udgifterne til nogle få menneskers arbejdsfritagelse i et par måneder vist ikke komme til at spille nogen større rolle.

Jeg er naturligvis glad over, at vi har fået gennemført en ny svangerskabshygienelov og nu er ved at gennemføre en friere abortlovgivning, men det harmer mig, at vi stadig ikke er nået frem til at lægge det fundamentale oplysningsgrundlag gennem en obligatorisk seksualundervisning i folkeskolen. Da det i hvert fald for 5 år siden særlig var blandt de unge, der var sket en stigning i tilfældene af kønssygdomme, skulle det være indlysende, at oplysning af